Byggnaden som skall bli bageri är nu klar

I förra nyhetsbrevet skrev vi om att bageriet började bli klart. Nu har vi glädjen att berätta att bygget är genomfört. Vi har redan börjat planera vilka maskiner och vilken utrustning vi behöver för att kunna påbörja den bagarutbildning vi önskar ge en grupp flickor i början av nästa år. Vi räknar med att detta projekt kommer att utvecklas steg för steg och att vi även kommer att kunna sälja gott bröd. Bröd är eftertraktat i Bolivia. Vi kommer att anställa en lärare som skall undervisa så att flickorna får en bra utbildning.

Det nybyggda bageriet.

Mannekänguppvisning på RDS.

Flickorna blir allt skickligare på att sy

Aldrig hade vi kunnat drömma om att flickorna skulle arrangera en mannekänguppvisning. Men de ville så gärna visa upp för er hur duktiga de är på att sy sina egna kläder. De syr också kläder till de yngre flickorna på hemmet. Nu har de snart genomgått den tvååriga utbildningen och nästa år kommer en ny grupp med flickor också att lära sig att sy.
Vi kommer även att påbörja en datakurs för flickorna om några månader. Det betyder att vi kommer att ha tre utbildningar på Rosa de Sarón under nästa år: en syutbildning, en konditorutbildning och en datautbildning.
Allt detta kan vi nu genomföra genom att vi fick möjlighet att bygga det nya hemmet som togs i bruk i oktober 2009. Det nya stora Rosa de Sarón har gett oss större frihet att utveckla arbetet på ett fantastiskt sätt. Nu kan vi erbjuda flickorna fler alternativ till utbildning vid sidan om den normala skolgången.

Tack för ditt trofasta stöd som ger liv och framtid till barn och ungdomar på våra två hem, Rosa de Sarón och El Arca!
Jörgen Wrengbro

Vi stöttar
Barnens RäddningsArk

no limit promotion as
www.no-limit.no

BILHALLEN E14
www.bilhallen-e14.com

LINDBERG
www.lindberg.tm.se

VIHAB
Betongbåltagning 0950-60014

novia EKONOMI
www.noviaekonomi.se

RUBECO Eiendom A/S
www.rubeco.no

MUSKOT MEDIA
www.muskotmedia.se

Fjeld Gård
www.fjeldgard.no

CORAX UTVECKLING

BTS BERGSLAGENS TEKNISKA SERVICE AB
www.btsab.com

Barnens RäddningsArk är en obunden internationell, kristen hjälporganisation för barnens rätt till ett liv och en framtid, som vill förmedla hjälp och glädje till människor runt om i vår värld.

90 KONTO SVENSK INSAMLINGS KONTROLL

Vi står under kontroll av
Svensk Insamlingskontroll
Vi har ett 90-nummer för all
ekonomisk insamling;
Postgiro 90 11 11 – 5

Barnens RäddningsArk
Källgatan 8, 982 34 Gällivare
Tel: 0970-800 569
Mobil: 070-325 89 17
E-mail:
info@barnensraddningsark.com
www.barnensraddningsark.com
Postgiro: 90 11 11 - 5

Design, layout: www.mrphoto.se

BRA NYHETER

Barnens Räddnings Ark

Nyhetsbrev September 2011

Ana Maria fortsätter troget sin kamp för gatubarnen

Ana Maria är alltid välkommen bland gatubarnen.

Ana Marias kärlek, omsorg och kamp för barn och ungdomar som lever på gatorna fortsätter år efter år.

De har alltid fått uppleva de vuxna som ett hot, som personer man inte kan lita på och som har förstört deras liv. Men gatubarnen känner Ana Maria. Hon har deras förtroende och hon ger dem kärlek och trygghet. Ana Maria är som en mor som tar sig tid att lyssna på sina barn. De kommer fram till henne, får en kram, de viskar något som de inte vill att någon annan skall höra, får lite avskildhet och ett samtal mitt i parken som handlar om nöd och smärta.

Ett mål mat ges till alla de hungriga från den stora grytan som Ana Maria själv tillagat där hemma. En ung och gravid flicka kommer fram och kramar om Ana Maria och vill prata en stund.

Ana Maria vakar också hela tiden över om någon ny har kommit, som hon kan hjälpa från att börja leva tillsammans med gängen på gatan. Där finns den största möjligheten att göra något för att få dem att komma till något av våra två hem. Ana Maria inte bara räddar liv, hon ger dem också chansen till en ny framtid.

Så är grytan tom. Hungriga magar har mättats. Alla är glada över besöket och de har fått tala med någon som visar dem respekt och är villig att lyssna. För en stund blev det ljus i deras mörka tillvaro. De vet att Ana Maria bryr sig och att hon kommer tillbaka.
Det kallas kärlek!

Ana Maria berättar om livet på gatan... *sid. 2*

Äventyr i djungeln under skollovet... *sid. 3*

Flickorna blir allt skickligare på att sy... *sid. 4*

Ana Maria berättar själv om det dramatiska livet på gatan

I fredags när jag var ute för att dela ut mat till gatubarnen, berättade de för mig att en ung kvinna som jag känner sedan tidigare hade blivit knivstucken och mördad av en ung grabb. Henne träffade jag alltid när jag var ute bland gatubarnen. Hon hade två flickor, 10 och 12 år gamla. Barnen är nu hos en släkting och jag vet inte vad som skall hända med dem i framtiden

Att lyssna är halva samtalen.

Det är mer våld på gatorna nu än någonsin tidigare

För tre månader sedan blev en pojke från gatan mördad av ett gäng. Han var bara 17 år och höll till vid floden under en bro.

För några dagar sedan när jag var ute och delade ut mat så träffade jag Cinthia igen. Hon är bara 15 år och gravid. När hon var fem år blev hon övergiven av sina föräldrar. Hon bodde sedan hos några släktingar ett tag, men blev så illa behandlad och utnyttjad att hon flydde och började leva på gatan. Jag har frågat henne om hon inte vill komma till vårt flickhem, men det vill hon inte. Hon säger att hon har sina vänner på gatan och där vill hon stanna. Vi får se vad som händer med Cinthia i framtiden. Jag har fin kontakt med henne och jag hoppas att jag kan hjälpa henne på något sätt.

Bakom porten till mitt garage bor nu en grupp ungdomar från gatan, både unga kvinnor och män. Garageporten vetter ut mot gatan, så alla ser att de finns där. Det är inte så populärt bland grannarna, men ingen har sagt något ännu. Vi ger dem mat och vatten varje dag och för oss i huset är det inga problem. Men de som går förbi reagerar och är lite rädda.

I en av parkerna hjälper jag nu många av barnen som är sjuka. Jag har köpt mediciner så att de kan rengöra sina händer och ben för att bota en smittsam hudsjukdom som många har.

När jag är ute och möter alla dem som lever där på gatorna och i parkerna och ser deras tragiska liv med sjukdomar och missbruk, så tänker jag på våra två hem som vi har. Jag tänker på våra pojkar och flickor som vi har räddat och som vi nu har ansvar för. Vi har möjlighet att ge dem en tryggad framtid. Det är verkligen två olika världar med enorma kontraster.

Ana Maria är en mor även på hemmen.

Jag vill tacka er alla för att ni hjälper mig i mitt arbete. Genom er har jag möjlighet att hjälpa barnen på gatan. Jag kan ge dem mat och jag kan hjälpa dem när de är sjuka. Men jag känner att jag också kan ge dem kärlek och att jag finns där som ett stöd mitt i eländet och deras svåra situation.

Tack och Gud välsigne er alla för det ni gör!
Ana Maria

Nu har Ana Maria äntligen fått sin hiss

I hela sitt liv har Ana Maria suttit i rullstol. Hon har fått lyfta sin kropp med sina egna armar, upp och ner för trappor och in och ut ur bilar. Det sliter på leder och blir allt jobbigare för varje år som går. Nu kan Ana Maria vara fri att åka hiss upp- och nerför trapporna utan problem. Det har tagit tid att få hissen till Bolivia. Men nu är den på plats! Allt har blivit sponsrat av företag och fantastiska människor som har stått vid vår sida för att få detta hissprojekt genomfört. När Ana Maria såg hissen för första gången och förstod att detta var en verklighet så grät hon. Vi kunde inte prata på telefon för hon bara grät. ”Gracias, gracias, gracias… Tack, tack, tack…”, var det enda hon fick fram.

Det tacket går till alla er som har varit med om att förverkliga projektet om en hiss till Ana Maria!

När barnen har det bra så har också vi det bra. Barnens glädje är vår glädje!

Äventyr i djungeln under skollovet

Här hemma har det varit semestertider och alla barn vill ju uppleva något kul under sommarlovet. Den möjligheten vill vi naturligtvis också ge till alla våra barn i Bolivia.

Att organisera och genomföra en resa till djungeln kräver noggrann planering. Bussen skall bland annat servas så att den är trafiksäker. Vägarna är slingrande branta över bergen och ner mot djungeln. Vi fick bland annat byta två framdäck och justera bromsarna innan bussen var klar för avresa. Alla hjälptes åt att lasta bussen med mat, tält, sovsäckar, liggunderlag och naturligtvis den stora grillen. Det mesta bands fast på takräcket, eftersom det inte fanns plats i bussen. Så äntligen kunde den långa färden börja mot det väntande äventyret i djungeln bakom de höga bergen som omger Cochabamba.

Några av pojkarna har skrivit följande om sina upplevelser:

Juan, 13 år:
Det jag tyckte mest om var att fånga krabbor i floden, paddla kanot och se en örn fånga en fisk. Jag klättrade också upp i ett träd som var 12 meter högt. Det gick jättebra och jag var inte rädd. Allt var så kul!

Felix, 11 år:
Jag tyckte om att bada i en flod som heter Huacaplaya och att följa med bussen på en flotte över floden. Det var en fantastisk och jätterolig känsla att få klättra i träd.

Julian, 15 år:
Det jag tyckte mest om var att äta en fisk som heter Sábalo. Den var nyfångad och jättegod. Sen klättrade jag i ett träd som var 18 meter högt. Det var det bästa jag upplevt i mitt liv!

Felix, 18 år:
Att se plantager med stora saftiga mandariner och äta nyfångade tjocka fiskar var något övernaturligt. Att se olika fåglar och plantor som jag aldrig sett i hela mitt liv var som en dröm. Jag fångade också krabbor i en bäck.

När pojkarna kom hem var det flickornas tur att resa mot samma mål. Vi önskar att ni alla kunde ha fått vara med och uppleva den enorma glädjen och tacksamheten som barnen känner över att få resa bort under skollovet. Alla hjälps åt och resorna skapar en härlig gemenskap mellan barnen och med ledarna. Alla kommer varandra nära som en stor familj.

Men plötsligt ville inte bussen mer! Där på den branta vägen ner mot djungeln blev det stopp. Men ingen blev ledsen för det. Äventyr är äventyr och då kan allt hända. Efter fyra timmar kom två mindre bussar och hämtade flickorna dit de skulle. De två chaufförerna fick tillbringa natten i bussen i väntan på en mekaniker som kom tidigt nästa morgon. Bussen reparerades snabbt och sedan kunde färden fortsätta dit flickorna fanns.

Så här skriver några av flickorna från djungeläventyret:

Deisy, 12 år:
Jag var så nöjd med resan! Alla var alla så glada. Vi åt en massa, vi lekte, vi badade i floderna och såg alla djur. Det var så intressant! Alla hjälpte oss och allt gick bra. Jag vill fara fler gånger till samma ställe.

Noelia, 7 år:
Jag tyckte om floden. Djuren också. Myggen bet mig, men det gjorde ingenting därför att jag fick bada, springa, leka och tävla med Lupe. Vi sov alla tillsammans och jag var mycket glad!

Guadalupe, 9 år:
Vi lekte mycket, jag åt frukt varje dag och jag fick bada i floden. Jag ville inte sluta bada, men då sa de andra att jag måste komma upp. Jag fick se många fina djur och fjärilar.

Maria, 15 år:
Jag är så glad över att vi fick möjlighet att resa. Det var så härligt att jag fick vara tillsammans med de övriga flickorna och ledarna och uppleva allt. Jag hade aldrig tänkt mig att det finns en plats som hade allt detta! Vi åt grillad fisk, vi åt yuca, frukt och vi badade hela dagarna i floden. Vi besökte olika platser och allt var så otroligt fint! Tack för allt ni gör för oss.